

Arrest

nr. 142 211 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 4 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 14 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gegeven op 7 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2012 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 22 april 2011 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 67 795 van 3 oktober 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 7 september 2011 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter* en er wordt hem

gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: "Paspoort, Attest onvermogen uit land van herkomst, bewijs stortingen in het verleden, bewijs inkomen gevestigde; bewijs niet ten laste OCMW".

Uit een fax van 14 december 2011 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Antwerpen blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- attest OCMW;
- inkomen gevestigde;
- bewijzen ten laste in het verleden.

Op 14 december 2011 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 7 maart 2012. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07/09/2011 werd ingediend door:

(...)

om volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als burger van de Unie:

heeft de gevraagde documenten niet (allemaal) voorgelegd: ~~bewijs ten laste in het verleden~~, bewijzen dat betrokkene over een behoorlijke huisvesting beschikt (geregistreerd huurcontract of eigendomsakte), ziektekostenverzekering voor Belg en familie, attest onvermogen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 52, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dat art. 40bis van de Vreemdelingenwet als volgt luidt wat betreft de descendenten:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunne laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Dat art. 40bis stelt dat descendenten die ten laste zijn van een Belg in aanmerking komen voor gezinshereniging.

Dat in principe conform art. 52 § 2 van het KB Vreemdelingen, gedaagde enkel kon vereisen dat verzoeker het bewijs levert dat hij ten laste is van zijn vader.

Dat de bestreden beslissing voor het overige enkel en alleen documenten vermeldt die gedaagde niet heeft gevraagd.

Zo stelt de 19 ter dat er moet worden bijgebracht:

Paspoort

*Attest van onvermogen uit het land van herkomst
Bewijs stortingen in het verleden
Bewijs inkomen gevestigde
Bewijs niet ten laste van het OCMW*

*De bestreden beslissing stelt daarentegen dat verzoeker niet heeft bijgebracht:
Attest van onvermogen (zonder vermelding van "uit het land van herkomst");
Bewijzen dat betrokkene over een voldoende huisvesting beschikt;
Ziektekostenverzekering voor Belg en familie;*

Dat verzoeker vaststelt dat deze documenten aan hem nooit gevraagd werden. Dat dit blijkt uit de lijst van documenten die op de bijlage 1 9ter van 7.9.2011 wel werden gevraagd. Dat de documenten waarvan thans gezegd wordt dat verzoeker ze niet voorbrengt op de 19ter niet vermeld zijn als voor te brengen documenten.

Nochtans stelt art. 52§2 van het KB dat het aan gedaagde is om aan te duiden welke documenten dien te worden bijgebracht.

Derhalve kan het verzoeker niet kwalijk genomen worden deze niet te hebben bijgebracht.

Dat in ieder geval verzoeker het bewijs heeft geleverd ten laste te zijn in het verleden van zijn vader.

Dat de bestreden beslissing derhalve manifest foutief is gemotiveerd en minstens niet begrepen kan worden hoe verzoeker zou moeten hebben voldaan aan een documentatieplicht die hem niet was medegedeeld.

Dat verder art. 40bis geschonden werd daar verzoeker wel degelijk in aanmerking komt.

De bestreden beslissing dient te worden nietig verklaard."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Aangezien verzoeker als enig middel opwerpt:

« Schending van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 3 van de Wet motivering bestuurshandelingen. Schending van artikel 52 §2 van het K.B. Vreemdelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. "

Ter ondersteuning houdt verzoeker voor dat hij alle documenten heeft overgemaakt die werden gevraagd.

De bestreden beslissing zou melding maken van documenten die nooit aan verzoeker zouden zijn opgevraagd.

Verzoeker zou niet op de hoogte zijn van het feit dat hij de volgende documenten diende voor te leggen: attest van onvermogen, bewijzen dat betrokkene over een voldoende huisvesting beschikt, ziektekostenverzekering voor Belg en familie.

De beweringen van verzoeker houden geen steek.

Immers werd op 05.12.2011 (stuk 1) aan verzoeker een beslissing betekend waarbij uitdrukkelijk gevraagd om volgende documenten voor te leggen:

- *bewijzen van onvermogen van de verzoeker :*
 - *Bewijzen dat betrokkene niet over eigen inkomsten beschikt*
 - *En bewijzen dat betrokkene niet over eigendom beschikt in het land van herkomst*
- *bewijs financiële steun door de referentiepersoon aan betrokkene voor de aanvraag*
- *bewijzen dat de betrokkene over een behoorlijke huisvesting beschikt :*
 - *Geregistreerd huurcontract*
 - *of eigendomsakte*
- *bewijs aansluiting ziektekostenverzekering*

Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden niet op de hoogte te zijn gebracht van het feit dat hij bijkomende documenten diende voor te leggen, te meer nu verzoeker zelf een aanvraag van de

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd en geacht wordt alle wettelijke voorwaarden voor het verkrijgen van een dergelijke verblijfsrecht te kennen.

Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt :

"§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

De verwerende partij merkt tot slot op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De verwerende partij merkt op dat de burgemeester van de Stad Antwerpen geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Terwijl verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een vermeende schending van artikel 52 §2 van het K.B. van 8.10.1981 aangezien de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 52 §3 van het K.B.

De burgemeester van de Stad Antwerpen handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 3, van het Vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker de gevraagde documenten, met name bewijzen dat hij over een behoorlijke huisvesting beschikt, een ziektekostenverzekering voor de Belg en zijn familie en een attest van onvermogen, niet heeft voorgelegd. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Uit deze bepaling volgt dat het familielid de bedoelde documenten bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient over te maken, ongeacht of het bestuur deze documenten al dan niet formeel opgevraagd heeft. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit stelt *“dat het aan gedaagde is om aan te duiden welke documenten dien(en) te worden bijgebracht”* en dat het hem dus *“niet kwalijk genomen (kan) worden deze niet te hebben bijgebracht”*.

Uit deze bepaling blijkt tevens dat de vader van de verzoeker niet alleen de documenten dient over te maken waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, die op hem van toepassing zijn, vervult. Hij dient evenzeer de documenten over te maken waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de Vreemdelingenwet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

Ingevolge artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet worden de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven, als familielid van de burger van de Unie beschouwd.

Ingevolge artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje, van de Vreemdelingenwet zijn de bepalingen van *“Hoofdstuk 1. Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”* van toepassing op de familieleden van de Belg, voor zover het betreft *“de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”*. Aangezien de verzoeker de gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Belgische vader, en deze situatie voorzien is in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, is deze bepaling van toepassing op zijn situatie.

Uit de samenlezing van de twee voornoemde bepalingen volgt dat descendenten die ten laste zijn van een Belg in aanmerking komen voor gezinshereniging. De verwerende partij kon dus, zoals de verzoeker ook erkent, vereisen dat de verzoeker *“het bewijs levert dat hij ten laste is van zijn vader”*. De verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd waar hij stelt dat conform artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit de verwerende partij *“enkel”* kon vereisen dat hij *“het bewijs levert dat hij ten laste is van zijn vader”*. Zoals *supra* reeds aangegeven, dient de vader van de verzoeker evenzeer de documenten over te maken waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de Vreemdelingenwet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

Welnu, artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt hieromtrent het volgende:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. (...)

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen (...) en over een ziekteverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...)

Bijgevolg diende de verzoeker niet alleen aan te tonen dat hij ten laste is van zijn vader, doch moest tevens worden aangetoond dat zijn vader beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over behoorlijke huisvesting en over een ziekteverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoeker niet de vereiste documenten, namelijk *“bewijzen dat betrokkene over een behoorlijke huisvesting beschikt (geregistreerd huurcontract of eigendomsakte), ziektekostenverzekering voor Belg en familie, attest onvermogen”* heeft voorgelegd. De verzoeker betwist deze vaststelling niet. Hij geeft enkel aan dat hij *“het bewijs heeft geleverd ten laste te zijn in het verleden van zijn vader”*. Gelet op het voorgaande, volstaat dit niet in het licht van de artikelen 40bis iuncto 40ter van de Vreemdelingenwet, noch in het licht van artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit.

De schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de burgemeester van de stad Antwerpen op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN